

Анонимизиран текст

C-27/23 – 1

Дело C-27/23

Преюдициално запитване

Дата на постъпване в Съда:

23 януари 2023 г.

Запитваща юрисдикция:

Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg (Люксембург)

Дата на акта за преюдициално запитване:

19 януари 2023 г.

Касатор:

FV

Ответник в касационното производство:

Caisse pour l'avenir des enfants

[...]

[...] **Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg** (Касационен съд на Великото херцогство Люксембург, Люксембург) [...] деветнадесети януари две хиляди и двадесет и трета година

[...]

[...][състав]

Спор между

FV, с местоживеене във Ванс, B-6741 [...]

касатор

[...]

и

CAISSE POUR L'AVENIR DES ENFANTS (CAE) (Каса за бъдещето на децата, Люксембург), публично учреждение със седалище в Люксембург, L-2449 [...]

ответник в касационното производство,

[...]

предвид обжалваното съдебно решение, постановено от Conseil supérieur de la Sécurité Sociale (Висш съвет по социално осигуряване, Люксембург) на 27 януари 2022 г. [...] [позовавания]

[...]

[...][други препратки]

По фактите

Съгласно обжалваното съдебно решение управителният комитет на CAE, посредством решение от 7 февруари 2017 г., отнема с обратна сила, считано от 1 август 2016 г, семейните добавки, получавани от FV за детето FW, настанено със съдебно решение в дома на FV от 26 декември 2005 г. нататък, с мотива, че детето няма родствени връзки с FV и не следва да се счита за член на семейството му съгласно член 270 от Code de la sécurité sociale (Кодекс за социално осигуряване), изменен със Loi du 23 juillet 2016 (Закон от 23 юли 2016 г.). Conseil arbitral de la sécurité sociale (Арбитражен съвет по социално осигуряване, Люксембург) отменя посоченото решение от 7 февруари 2017 г. и връща преписката на CAE за ново разглеждане. Впоследствие Conseil supérieur de la sécurité sociale (Висш съвет по социално осигуряване) изменя решението на Conseil arbitral de la sécurité sociale (Арбитражен съвет по социално осигуряване) и потвърждава решението на CAE от 7 февруари 2017 г.

По първото и второто основание на касационната жалба

[...]

[...] (основания, изведени от нарушение на националното право поради дискриминационното му прилагане, както и на конституционния принцип на равно третиране, които са неотносими към преюдициалното запитване, тъй като са базирани на националното законодателство, а що се отнася до посочената дискриминация, те се припокриват с основанието, изтъкнато служебно от прокурора)

Ето защо посочените основания са недопустими.

По третото основание на касационната жалба

[...]

[...] (основание, изведено от нарушение на процесуалните правила, което е неотнормено към преюдициалното запитване)

Ето защо посоченото основание е недопустимо.

По основаниято, изтъкнато служебно от прокурора

„То е изведено от нарушение на принципа на равно третиране, гарантиран в член 45 ДФЕС и в член 7, параграф 2 от Регламент (ЕС) № 492/2011 на Европейския парламент и на Съвета от 5 април 2011 година относно свободното движение на работници в Съюза, и от нарушение на член 67 от Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година за координация на системите за социално осигуряване, както и от нарушение на член 60 от Регламент (ЕО) № 987/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 година за установяване процедурата за прилагане на Регламент (ЕО) № 883/2004 за координация на системите за социална сигурност,

доколкото Conseil supérieur de la sécurité sociale (Висш съвет по социално осигуряване), сезиран с жалба срещу съдебно решение на Conseil arbitral de la sécurité sociale (Арбитражен съвет по социално осигуряване), с което се обявява за основателна жалбата на касатора срещу решение за отнемане на семейните добавки, считано от 1 август 2016 г., за дете, настанено в домакинството на касатора от 26 декември 2007 г. нататък, е изменил обжалваното съдебно решение и е оставил изцяло в сила решението на управителния комитет на САЕ от 7 февруари 2017 г.,

при положение че посочените в рамките на разглежданото основание разпоредби не допускат на пограничен работник, пребиваващ в друга държава — членка на Европейския съюз, и упражняващ дейност като наето лице в Люксембург, какъвто е касаторът, да бъде отказана семейна добавка за децата, настанени със съдебно решение при него в тази друга държава членка, като се има предвид, че всяко дете, настанено със съдебно решение и пребиваващо в Люксембург, има право да получава тази добавка на основание член 269, параграф 1, алинея 2, буква а) от Code de la sécurité sociale (Кодекс за социално осигуряване).“

Отговор на Касационния съд

Член 269, параграф 1 от Кодекса за социално осигуряване гласи:

„Въвежда се добавка за бъдещето на децата, наричана по-нататък „семейна добавка“.

Право на семейна добавка имат:

- a) *всички деца, които са с постоянно и действително пребиваване в Люксембург и законно живеят там;*
- b) *членовете на семейството, както са определени в член 270, на всяко лице, по отношение на което се прилага люксембургското законодателство и което попада в приложното поле на европейските регламенти или на други двустранни или многостранни актове, сключени от Люксембург в областта на социалното осигуряване и предвиждащи плащането на семейни добавки съгласно законодателството на държавата по заетостта. Членовете на семейството трябва да пребивават в споменатата във въпросните регламенти или актове държава.“*

Член 270 от същия кодекс гласи:

„За целите на прилагането на член 269, параграф 1, буква б) за членове на семейството на лице, за които възниква право на семейна добавка, се считат децата, родени от брака, децата, родени без брак и осиновените от това лице деца.“

Касаторът живее в Белгия и работи в Люксембург. Следователно по отношение на него се прилагат нормите на правото на Европейския съюз относно свободното движение на работници и правото на тези работници да не бъдат дискриминирани, пряко или непряко, въз основа на тяхната националност.

Детето FW е настанено от 2005 г. нататък в дома на касатора по силата на решение на белгийски съд. Съгласно член 269, параграф 1 от Code de la sécurité sociale (Кодекс за социално осигуряване) правото на семейни добавки се урежда по различен начин в зависимост от това дали става въпрос за дете, пребиваващо на територията на Люксембург, или за дете, което не пребивава на територията на тази държава.

Когато детето пребивава на територията на посочената държава, във всички случаи то има пряко право на семейни добавки, с оглед на това, че съгласно член 273, параграф 4 от същия кодекс „[в] случай на настаняване на дете със съдебно решение, семейните добавки се изплащат на физическото или юридическото лице, което упражнява права върху детето и при което детето има законно местоживееие и действително и постоянно местопребиваване“.

Когато дете не пребивава на територията на Люксембург, какъвто е случаят с детето FW, което е настанено в дома на касатора, пребиваващ в Белгия, правото на семейни добавки е предвидено само като вторично право за „членовете на семейството“ на трансграничния работник, определени в член 270 от същия кодекс, а именно за „децата, родени от брака, децата,

родени без брак и осиновените от това лице деца“. Хипотезата на дете, настанено със съдебно решение в дома на лице, което не пребивава в Люксембург, не е предвиден в Кодекса и следователно не поражда права съгласно националното законодателство.

Освен това Съдът на Европейския съюз, позовавайки се на член 67 от Регламент (ЕО) № 883/2004 във връзка с член 7, параграф 2 от Регламент (ЕС) № 492/2011 и член 2, параграф 2 от Директива 2004/38, постановява в решението си от 2 април 2020 г. по дело C-802/18, че дете на пограничен работник, което може да се ползва непряко от социалните предимства, означава не само детето, което има родствена връзка с този работник, но и детето, което има родствена връзка със съпруга(та) или с регистрирания партньор на посочения работник, когато този работник осигурява издръжката на посоченото дете, което обстоятелство следва да бъде проверено от националния съд.

Съответствието с европейското законодателство на споменатата разлика в третирането повдига следния въпрос:

[...][съдържание на преюдициалния въпрос]

Ето защо преди да продължи разглеждането на делото следва на Съда на Европейския съюз да се постави посочения по-долу преюдициален въпрос.

ПО ТЕЗИ СЪОБРАЖЕНИЯ

Касационният съд

обявява трите основания на касационната жалба за недопустими,

предвид член 267 от Договора за функционирането на Европейския съюз, отправя до Съда на Европейския съюз следните преюдициални въпроси:

„Допускат ли принципът на равно третиране, гарантиран в член 45 ДФЕС и в член 7, параграф 2 от Регламент (ЕС) № 492/2011 на Европейския парламент и на Съвета от 5 април 2011 година относно свободното движение на работници в Съюза, както и член 67 от Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година за координация на системите за социално осигуряване и член 60 от Регламент (ЕО) № 987/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 година за установяване процедурата за прилагане на Регламент (ЕО) № 883/2004 за координация на системите за социална сигурност, разпоредби на държава членка, съгласно които пограничен работник не може да получава семейна добавка, свързана с упражняването от него на дейност като наето лице в тази държава членка, за дете, настанено при него със съдебно решение, докато всички деца, настанени със съдебно решение и пребиваващи на територията на тази държава членка, имат право на такава добавка, изплащана на физическото или юридическото лице, което

упражнява права върху съответното дете и при което детето има законно местоживее и пребивава действително и постоянно? Има ли вероятност отговорът на поставения въпрос да бъде повлиян от факта, че пограничният работник осигурява издръжката на такова дете?“.

[...]

[...](спиране на производството, произнасяне по разноските, позоваване на процесуални разпоредби)

РАБОТЕН ДОКУМЕНТ